

ELISE KOVA

GİRDAP GÖRÜLERİ

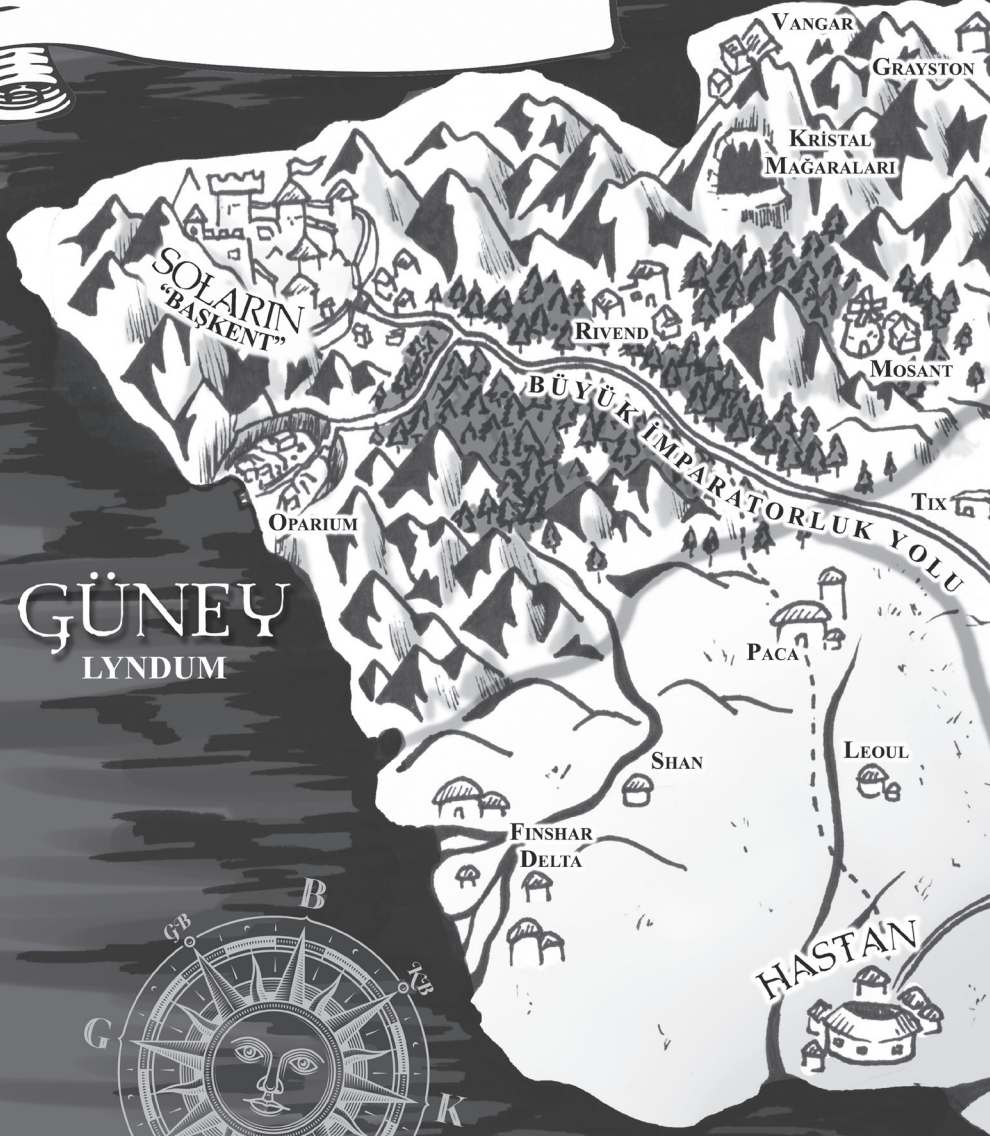
GİRDAP GÜNLÜKLERİ ∞ BİRİNCİ KİTAP

Çeviren
Ece Yücesoy

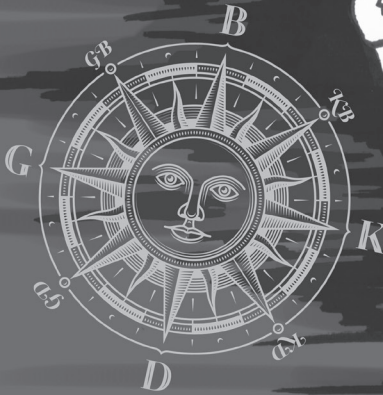

*Rüyalarından hiç uyanmayan hayalperestler
ve hiç vazgeçmeden harekete geçenler için*

ANA KITA

GÜNEY
LYNDUM

DOĞU
CYVEN

HİLAL
KITASI

ENGEL ADALAR

BATI
MHASHAN

QUI

XIA

NORIN

LAU

SILME

YON

KESİSİM

ORE

ANTO

POHEAT

Gecir

DAMACIUM

SORICIUMI

İo
GÖLÜ

ALDA

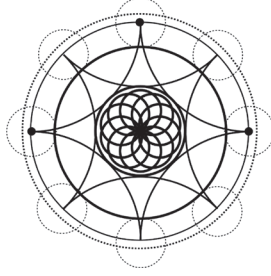
KUZEY
SHALDAN

“İyi iş becerdin ama her şey daha yeni başlıyor.
Girdap halen dönüyor.”
—*Kristal Taç* (Hava Uyanıyor 5)

BİRİNCİ BÖLÜM

KARANLIKTA DUDAKLARI acı bir tebessümle kıvrıldı.

Sadece bir mum, başka bir şey değil, dedi Vi kendine. Komodin'in ucundaki mumlukta duran tek bir mum. Vi endişesini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Hâli absürt, hatta gülünçtü; Ana aşkına, o bir *Solaris*'ti. Ancak bu mum, gözünü ormanda bir yaratıkla savaşıma fikrinden daha çok korkutmuştu.

Çoğu Alevtaşığıcı bu mumu tek bir düşünceleriyle yakabilirdi. O da aynısını yapabilmeliydi. Vi'nin elleri yumruk hâlini alıp çarşafı dizine çekti. Derinlerinde bir yerde aşılmaz bir duvar vardı. İçindeki büyü kıvılcımını güçlkle ortaya çıkarabilmekten fazlasını yapamayan Vi o duvarın bir tarafındaydı, öteki taraftaysa atalarının gücü vardı.

Parmakları gevşedi ve muma uzandı. Yanmış fitil ellerinde boyulu boyunca kara bir is lekesi bıraktı, gece karanlığında neredeyse görünmez bir izdi.

"Sadece bir mum," diye tekrarladı Vi yüksek sesle, bir büyü kıvrıntısı aranıyordu. "Sadece ufacak bir kıvılcım yeter."

Parmaklarının arasındaki karanlıkta beyaz bir şimşek çaktı. Fitol tutuşup alevlendi ve Vi rahatlayarak iç geçirdi. Bir an için alevlerin parmak uçlarında dans edişini izledi ve bu küçük, istikrarlı ateşin kendine ait olduğunu hayal etti.

Sonra elini hızla geri çekti ve yatağını örten ince yün battaniyeyle birlikte bu düşünceyi de bir kenara itti.

Hayallere harcayacak zamanı yoktu. Yapmak istediği şeyler vardı ama yeterli zamanı yoktu. Veliht Prenses olarak yükümlülükleri fazlasıyla erken başlayacaktı.

Hava taze kesilmiş odun, bitki özü ve sabah neminin keskin aromasıyla ağırlaşmıştı. Vi bu kokuyla büyümüşü. Odası, Kuzeý'in başkenti Soricism'daki devasa ağaçlardan birinin gövdesine oyulmuştu. Odasının ahşap duvarları pürüzsüz ve cilalıydı. Boğumlu tavandan aşağı sarkan ve yatağının dört köşesine dolanan dekoratif köklerle dallara bir tezat oluşturuyordu, hepsi de bir Yerkırıcının büyülü ellerinden çıkmaydı.

Yatağının ayak ucundan uzaklaşırken mumundan yayılan ışık halesi tam karşıdaki şifoniyerin üzerinde bulunan yıldızlı çerçevelerden yansıyarak pırıltılar saçtı. Birkaç çerçeve vardı ancak hepsi aynı üç kişinin detaylı bir şekilde resmedilmiş portrelerini sergiliyordu – annesi, babası ve erkek kardeşi.

Normalde üç yıl önce kavuşmuş olması gereken ailesi. İmparatorluk'un başkenti Solarin'in güneyinde yaşayan ailesi. Onu politik bir anlaşma karşılığında takas eden ailesi.

"Bir yıl daha," diye mırıldandı resimlere doğru. Gözleri kardeşinin lepiska buklelerine takıldı. Vi'nin koyu bukleleriyle taban tabana zıttı. Onlara bakan biri ikiz olduklarını tahmin edemezdi. Vi, portreye baktıkça boğazında büyüyen yumruyu yutkunmaya çalıştı. "Sen de iyi ki doğdun, kardeşim."

Vi ailesinin ona bakan gözlerine sırtını dönüp şifoniyer ve pencere arasındaki köşeye istiflenmiş küçük malzeme yığınınına yöneldi.

Her şey dün gece ve ondan önceki gece bıraktığı gibiydi. Yayı ve sadağı çivisinde asılıydı, tepeden beş altı okun tüyleri çıkıyordu. Metalik bir güneş –Solaris arması– yaklaşan mum ışığıyla birlikte parladı, ardından düzgün bir şekilde katlayıp sadağın altındaki sandalyeye koyduğu kıyafetler aydınlandı.

Sadece üç günlüğüne gidecekti. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Ama Vi elinde ne kadar kıyafet ve erzak varsa hepsinin envanterini çıkarmıştı. Çıkarmasa ölecekmiş gibi...

Bu değerli üç özgür gün, her yıl elde edebildiği yegâne şeydi.

Doğum gününün en güzel getirisi.

“Yola koyulmadan önce son bir şey,” diye mırıldandı kendi kendine, eşyalarından uzaklaşarak. Mumunu alarak yatak odasından dışarı çıktı.

Dairelerinin oturma odasında bir masa ve iki kanepe vardı, gerçi Vi yalnızken onları pek kullanmazdı.

Bu da çok nadir kullanıldıkları anlamına geliyordu.

Ana girişin dört kapısı vardı, Vi'nin az evvel çıktığı yatak odası bunlardan biriydi. Saat yönüne doğru bir sonraki kapı şahsi çalışma odasına, ondan sonraki de sınıfına açılıyordu; ardından, ip köprüler ve geniş dallarla Soricism Kalesi'nin geri kalan kısmına bağlanan bir dış balkona çıkan ana kapı geliyordu.

Dairelerini hep bir papatyaya benzetmişti. Oturma odası çiçeğin sarı merkeziydi ve diğer her şey devasa bir ağacın gövdesindeki taçyapraklar gibi onun etrafında dönüyordu.

Vi çalışma odasına gitti.

Gün içinde oda duvarlar boyunca sıralanmış kitaplıkların arasında kalan çalışma masasının tepesindeki pencereden ışık alırdı. Şimdiyse tüm asılı haritaların ve kitap sırtlarının üzerine mum ışığı düşüyordu. Ama aynı zamanda orada olmaması gereken bir şeyi de gözler önüne seriyordu.

Vi eriyen mumun şamdanın ucundan parmaklarına aktığını fark etmedi. Daha önce orada olmayan beş nesneyle bir bakışma yarışına girerken nefesi boğazında takıldı. Ona ilk hediye bırakılışı değildi tabii ama yine de her yıl onu hazırlıksız yakalıyordu.

Aklının küçük, kötücül bir yanı ona bu yılın ailesinin ondan vazgeçtiği yıl olacağını söylüyordu hep. Onun yuvasına dönmesini hiç istemediklerini – onu en başından beri hiç istemediklerini. Bu şüpheleri, ailesinin Kuzey'in şu anki Şefi Sehra'yla anlaşma yapmaya ne kadar hevesli olduğuna dair söylentilerle birleşiyordu aklında.

Vi, hayatının on dört yılını vesayet altında geçirmesiyle güvenceye alınmış barışın ana amaç değil de ondan kurtulmalarının yanında gelen ikincil fayda olduğu düşüncesini bir türlü atamıyordu aklından.

İşin aslını biliyordu tabii. Anlaşma Vi doğmadan çok önce yapılmıştı Ebeveynleri daha evlenmeden önce. Eğer anlaşma olmasaydı belki de Vi hiç doğmayacaktı çünkü babası o anlaşmadan önce Sehra'yla nişanlıydı... Ama ne zaman doğum günü yaklaşırsa, bilinçaltı mantığı reddediyor ve şüpheleri seslerini yükseltiyordu.

Ve ne zaman hediye yığınının görse, keyif dolu bir an boyunca şüphelerini bastırıyordu. Vi odayı geçip parmaklarını paketlerden birinin kurdelesine doladı hafifçe.

“Seni ne zaman buraya koydu?”

Vi mumunu bıraktı ve Solaris mavisikle İmparatorluk'un altın renginin bir arada olduğu bir kâğıda sarılı, silindir oluşuyla dikkat çeken bir hediyeye doğru ilerledi. Kardeşinin karttaki el yazısını tanıdı.

Senato, kardeşinin onu ziyaret etmek için kuzeye gelmesine izin vermiyordu. Vârislerin ikisinin de İmparatorluk'un eski düşmanlarının elinde olması riskini alamayacaklarını söylemişler ve konu ne zaman açılrsa yaygara koparmışlardı. Yani annesiyle babası onu ziyaret etse de, ikizini yalnızca mektuplardan ve portrelerden tanıyordu.

Vi kabartmalı, zarif ambalajı açıp içindekini çıkardı. Tam da tahmin ettiği gibi bu bir proje tüpüydü. Yılın en kasvetli günü olmasına rağmen Vi gülümsedi. Sadece kardeşinden gelen bir harita bunu başarabilirdi.

Narin haritayı tüpten dikkatlice çıkardı ve detaylı şablonu açtı.

“Solaris Kalesi – Gül Bahçesi,” diye okudu yüksek sesle, sonra da kardeşinin Solarin Kalesi'ne ait daha önce gönderdiği krokilerin yanına iğnelemek için raflarda boş yer aramaya koyuldu.

Kitaplıklar öylesine sıkış tıktı ki kitap sırtlarının arasından gölge bile geçemezdi – her şekil ve boyutta parşömenlerle, tomarlar ve

kâğıt yığınlarıyla ağzına kadar doluydu. Rafların dış yüzeyine raptiyeyle haritalar tutturulmuştu; bazıları profesyoneller tarafından hazırlanmışken diğerlerine Vi'nin eli değmişti – bir kısmını kendi elleriyle çizmiş, bir kısmını da süslemişti. Mürekkebin ve karakalemin sarmal çizgilerinde, daha önce hiç görme şansı bulamadığı ancak bir şekilde tanıyormuş gibi hissettiği yerlere dair sayısız hikâye saklıydı.

Bir gün, eğer fırsatını bulursa ziyaret etmeyi arzuladığı yerler...

Vi nispeten boş bir yer bulup şablonu üst köşelerinden raptiyeledi, böylece ihtiyaç duyduğunda onu kaldırıp arkadaki raflara erişebilecekti. Parmakları mimarın hünerli ellerinden çıkma çizgileri izledi ve kardeşinin bu sefer bulduğu isimsiz sanatçıya içinden teşekkür etti.

Masasına döndü ve ailesinden gelen diğer hediyeleri inceledi. Elecia Hala ve Jax Amca. Onların hediyelerini de şeklinden anlayabiliyordu, çoğunlukla kitaplardı. Bu da garip görünen tek parçanın gözüne daha da batmasına sebep oluyordu.

Siyah ipeğe sarılmıştı ve neredeyse tüy kadar hafifti. Kutuyla notu bir arada tutan siyah kurdelenin altına siyah bir zarf sıkıştırılmıştı. Vi tepedeki düğümü çözüp mektubu aldı ve şüpheleri doğrulandı.

Siyah, İmparatorluk'ta garip bir renkti. Kimse siyahla bağdaştırılmak istemezdi... büyücüler haricinde.

Siyah zarfın arkasında gümüş bir mühür vardı: Mükemmel bir daire oluşturacak şekilde kendi içine kıvrılmış bir ejderha, ortadan ikiye bölünmüş ve iki parçanın arası hafif açılmış. Buna Kırık Ay deniyordu ve Büyücüler Kulesi'nin sembolüydü.

Parmağını mührün arasına kaydırarak nazikçe mektubu açtı.

Sevgili Vi,

Sana resmî bir şekilde hitap etmediğim için beni affet ama sen doğmadan çok öncesinden beri annenin yanında olduğundan, benim için her zaman kıymetli bir çocuk olacaksın.

Annen seninle erkek kardeşini doğururken kapısında bekliyordum. Seni daha bebekken kucağıma aldım. Annen hâlâ benim dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan ve senin yokluğunun verdiği acı hakkında bana içini döküyor.

Seni yalnızca Vi olarak tanıyıp sevdim, ne daha azı ne daha fazlası.

Annen on yedi yaşındayken Dışavurmaya başladı ve babanın yardımıyla Uyanış yaşadı. Senin güçlerinin henüz Uyanmış olmamasıyla ilgili endişeleri konusunda bana danıştı. Ona canını sıkmamasını ve sana birtakım tavsiyelerde bulunacağımı söyledim. Sana inanıyorum, Vi.

Söylediği şey, Vi'nin okumayı kesmesine ve mektubu çöpe atmasına yetirdi aslında.

Endişelenme. Onun hakkında hiçbir şey bilmeyen, dünyanın öbür ucundaki biri için söylemesi kolaydı tabii. Bu adam onun bü-yüye karşı verdiği savaşa ilgili ne anlayabilirdi ki? Vi, onun namlı Alevtaşçıların soyundan gelip de büyüsünün ucuz bir numara-dan ibaret olduğunun ortaya çıktığını hiç sanmıyordu.

Yine de paketin içindekini merak ettiğinden ve mektubun da yarısına kadar gelmiş olduğundan istemeye istemeye okumaya devam etti.

Bu hediyeyi sana büyüünün ona en ihtiyaç duyduğumuz an-larda bizi akil erdiremediğimiz şekillerde bulduğunu anımsat-mak için sunmak isterim.

Sen doğmadan öncesinden beri bende. Yıllar yıllar önce-sinden beri... Dünya en karanlık zamanlarını yaşarken ve umut kaybolmuş gibi görünürken annen boğucu ihtimallerin üstesinden gelme ve büyüüne kavuşma gücünü bu hediye sayesinde buldu. Kendimi içinde bulduğum durum ne kadar imkânsız görünse de asla vazgeçmemem gerektiğini hatırlat-ması için bunu yanımda tuttum.

Şimdi, buna senin benden daha fazla ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum. Belki büyünü bulmana yardımcı olur, tıpkı kanalı zorla kapatıldığında annenin büyüsünü yeniden kıvılcımlandırdığı gibi.

Seninle tanışmak ve bildiklerini sana öğretmek için sabırsızlanan arkadaşın,

Fritzangle Chareem, Büyücülük Bakanı

Vi'nin gözleri "öğretmek" kelimesine takıldı. Öğretecek bir şey yoktu. Kendi de demişti değil mi? Büyüsünün tamamen Uyanış yaşamadığını biliyordu?

Yine de merakına yenilerek pakete baktı ve ipek kurdeleyi çözünce küçük, gümüş bir kolyeyle karşılaştı.

"Bir madalyon mu?" Vi hediyeği kaldırdı ve gözlerini kısarak zincirine baktı. Bu halkaları daha önce nerede gördüğünü çıkarmıyordu ama gördüğünden emindi. İnkâr edemeyeceği bir aşinalık hissediyordu. Zincir madalyonun tepesindeki kurma kolunun etrafından dolanıyordu, orada Vi'nin şimdi bastığı küçük bir düğme vardı. Madalyonun sade yüzeyine baktı – beyaz bir arka planın üzerindeki siyah sayılara. "Bir saat." Vi ellerine bakmaya devam etti ama hareketsizlerdi. "Bozuk bir saat mi?"

Bu kesinlikle şaşırtıcı bir hediyeği. Babası saat yapma sevgisiyle bilinirdi, köklerinin Norin'e dayandığı söylenen, hayranlık uyandırıcı bir zanaattı. Belki de bir zamanlar annesine yaptığı bir hediyeği bu?

Vi madalyonun kapağını kapadı. Bu hareketiyle, parmaklarından istemsizce bir kıvılcım çıktı. Akkor yıldırım bir yay çizerek saatin etrafında çatırdayıp onu yuttu ve kısa bir an için orada bir şey hissetti... ama dikkati alevlerin çizdiği ikinci yayla hemen dağıldı – bu sefer çalışma masasına inmişti.

"Hayır!" Tüm çalışmalarının yer aldığı kâğıtlar alev alırken Vi ellerini öne uzattı. Parşömenlerin bu kadar hızla dumana karıştığını daha önce hiç görmemişti.

Kontrol et, diye emretti Vi zihninden. Büyüsünün ondan çıktığını, alevleri boğduğunu ve üzerlerinde kontrol kazandığını gözünde canlandırmaya çalıştı. Ancak alevler kıpırdanıp debelendi, kaygan ve değişkenlerdi; Vi onları zaptedemiyordu ve o değerli çalışma odası göz açıp kapayıncaya kadar yok olabiliirdi. Yuvasıyla olan tek bağlantısı küle dönecekti. O...

Alevler birdenbire öylece sönuverdi.

Vi kocaman açılmış gözleriyle masasının kararmış köşesine baktı. O an, alevler sanki sonsuza dek yanmış gibi gelmişti. Sanki dört bir yanını cehennem çevrelemiş gibi. Aslında birkaç saniye sürmüştü ve geriye hafif bir yanık bırakmıştı.

Peki o gerçekten... Vi ellerini yüzüne götürdü ve avuçlarına hayretle baktı.

“Fazla heyecanlanma.”

Vi'nin sırtı kaskatı kesildi ve sesin kaynağına doğru yavaşça döndü. Jax kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslanmıştı. Neredeyse Vi'ninki kadar uzun olan siyah saçları başının tepesinde dağınık topuz yapılmıştı. Tutamların yarısı omuzlarına dökülüyordu.

“Sendin, değil mi?”

“Sen yapmış olsan anlardın,” diye yanıtladı Jax acı verecek bir netlikle. Tabii, büyüü üzerinde aniden kontrol kazansaydı anlardı. Tıpkı kendisiyle gücü arasında duran duvardaki çatlaktan bakmayı bırakıp tamamen Uyanış yaşasa anlayacağı gibi. “Bakıyorum da hediyelerini bulmuşsun.”

Vi, konunun değişmesine memnun oldu. Büyüsü hakkında düşünmeyi olabildiğince ertelemek istiyordu.

“Onları getirdiğin için teşekkür ederim. Hoş bir sürpriz oldu.” Vi hediyelerin aylar öncesinden gönderildiğini biliyordu. Ama Jax her zaman onları saklar ve doğum gününü beklerdi. Vi adamın bunu onu neşelendirmek için yaptığını biliyordu ve hediyelerin aslında genel ruh hâlini hiç değiştirmedığını söylemeye yüreği el vermemişti.

“İyi bir şeyler gelmiş mi? Yoksa sadece sıkıcı kitaplar ve haritalar mı var?”

“Kitaplar ve haritalar sıkıcı *değildir*.” Vi, Jax’in onu sinirlendirmeye çalıştığını biliyor ve ona bu tatmini yaşatmak istemiyordu. “Belki sen de arada sırada okumayı denesen böyle kültürsüz bir avare olmazdın.”

“*Lord Kültürsüz Avare* demek istedin sanırım, çok teşekkür ederim.” Vi bunu duyunca alaycı bir homurtuyla güldü. “O ne?” Jax elindeki saati işaret etti.

Vi bakışlarını saate indirdi, elinde tuttuğunu bile unutmuştu. Derisinin üzerindeki metal sıcaktı, hatta fazla sıcak bile sayılabılırdi. Eğer dikkatli olmazsa içindeki hassas mekanizmayı eritebilirdi. Şansına, kendi kıvılcımı etrafında dans etmeye karar vermeden önce çoktan kırılmıştı.

“Büyücülük Bakanı...”

“Sadece Fritz diyebilirsin,” diye kıkırdadı Jax.

“Fritz... doğru. İşte o yollamış.” Vi saati boynuna taktı.

“Sana yakıştı,” diye övdü amcası. Jax’in gözleri, saat sanki ona da garip bir şekilde aşına gelmiş gibi saatte oyalandı. O da Vi’yle aynı şeyi düşünmüştü belli ki. “Baban mı yapmış?”

“Söylememiş.” Vi omuz silkti. “Sadece anneme ait olduğunu yazmış.” Bu da saati kalbine yakın tutması için yeterli bir sebepti.

“Hediyelerin geri kalanını açmak için sonra zamanın olacak.” Jax çalışma odasının pencerelerinden birine baktı. Sabahın ilk saatlerinin karanlığı sonunda yerini şafağın soluk renklerine bırakıyordu. “Mağaralara inmeliyiz.”

Cevabı bilse de “Mecbur muyum?” diye sorma cesaretini gösterdi Vi. “Bugün doğum günüm.” Bugünden nefret ediyor olabilirdi ama seve seve bir bahane olarak kullanırdı.

“Evet.”

“Sen gerçekten kalpsizsin.” Vi bunları amcasının canını acıtmak için söylememişti ve Jax’in sırtışı da zaten üstüne alınmadığını gösteriyordu.

“Pek çok olumlu özelliğimden biri.”

“Hadi, halledip kurtulalım şu işten.” Vi kapıya doğru ilerlerken abartılı bir şekilde gözlerini devirdi.

Hayatının kuralları basitti, önceden belirlenmişti ve acı verecek kadar netti.

Eğer kuralları harfiyen uygular ve örnek bir müstakbel İmparatoriçe gibi davranırsa ödülü ailesine kavuşmak olacaktı. Güzel, rahat hâpishanesinden özgür bırakılacaktı.

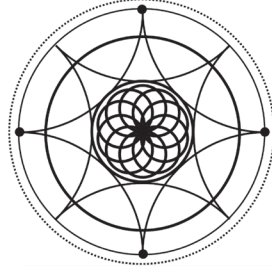
Teoride.

Oysa aslında on dört yaşına bastığında yuvasına dönmeliydi. Ama o upuzun üç yıl bitmek bilmemiş ve işte on yedi olmuştu. Hâlâ Kuzey'deydi. Hâlâ Soricium vesayetindeydi – “güvenliği” için kaleye kapatılmıştı. Hâlâ kapana kısılmış hissediyordu, o çok yüksekteki belirsiz politik halkaların üzerinden atlamaya çalışmakla geçen günler rutini olmuştu artık, öyle ki çoğu zaman nerede olduğunu pek bilmiyordu.

Sürekli sorunlar çıkmış, bir şeyler ertelendikçe ertelenmiş ve bu da güneye gitmesine engel olmuştu. Günler hızla akıp gitmiş, git-tikçe azalan umudu Vi on yedi yaşına geldiğinde yerini tamamen içinde büyüyen karamsarlığa bırakmıştı.

Tek bir amacı vardı ve o uğurda sarf ettiği her çaba gitgide boş gelmeye başlamıştı ona. Şimdi de çabalarının en nafilesine doğru yola koyulmuştu: Büyü eğitimi.

İKİNCİ BÖLÜM

HAVA DAHA TAM AĞARMAMIŞ olmasına rağmen Vi çoktan kan ter içinde kalmıştı. Boynundan yakasına akan ter gömleğinin sırtına yapışmasına sebep oluyordu. Tenine yapışan kumaş, nefesi boğazına takılmış gibi bir his veriyordu.

Büyüsünü yüzeye çıkarmaya çalışmanın hiçbir keyifli tarafı yoktu. Omuzları çöktü, bütün bedeni sızlıyordu. Yataktan çıkalı daha birkaç saat olduğu hâlde iyi bir uyku çekmeye ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

“Yeniden denemeye hazır gibisin...” dedi Jax dövüş çukurunun karşısından. Vi son başarısızlığının yarattığı bitkinliğin –ve hüsranın– ardından nefesini düzene sokmaya çalışırken Jax merdivenlere oturmuştu.

“Bu büyümü uyandırmak için kaçınıcı teşebbüsümüz? On yedi bininci falan mı?”

“On yedi bin birin uğurlu bir sayı olduğunu duymuştum.”

“Yalancının tekisin,” diye mırıldandı Vi. “O kadar insan varken nasıl oldu da sen Veliaht Prenses’in muhafızı oldun?” Bu soru, aralarında süregelen bir şakaydı. Vi cevabını uzun zamandır biliyordu.

Jax öz amcası olmasa da ebeveynlerinin çok eski bir arkadaşıydı. Deli Kral Victor’un çöküşünden sonra, meşhur savaş birliğini –Altın Muhafızlar’ı– yeniden kurması için seçilmişti hatta. Ama Vi

doğduktan sonra onunla Kuzey'e gelmeyi tercih etmiş, ona bakmak için her şeyi geride bırakmıştı.

Resmî unvanı muhafız olabilirdi ama Vi için bir baba figürüne en yakın kişi Jax'ti.

"Çünkü şu an Prenses'in sabahki hırçın ruh hâllerine katlanabilen tek kişi benmişim gibi duruyor."

"Eğer hırçınsam suçlusunu sensin. Veliyaht Prenses'inin huzurundayken biraz daha çaba harcayabilirsin." Vi soylu bir hava takınmaya çalışarak sırtışını bastırdı.

"Daha altına bez takarken poposunu sildiğim bir prenses için mi? Hayır, harcamam."

"Tahta olan hizmetiniz fazlasıyla takdir ediliyor." Vi bir reveransla yerlere kadar eğildi, alayını vurgulamak için poposunu iyice çıkardı.

"Ediliyor mu gerçekten? Ailenin takdirini gösterme yöntemi bir garip. Senin saçmalıkların, ebeveynlerinin saçmalıkları..." Eğer bu kelimeleri söyleyen başka biri olsaydı Vi ailesini korumak için öfkeyle karşılık verirdi. Ama söz konusu Jax'ken öyle yapmaması gerektiğini biliyordu.

Jax ne isterse onu söyleyebilirdi. Vi onun kendisi ve ailesi için hiç düşünmeden öleceğini biliyordu.

"Eh, şimdi de Solaris'in son üyesinden büyü yerine saçmalık alıyorsun."

"Senin büyüün sadece inatçı, saçmalık değil." Jax ona yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Büyün yakında tamamen açılacak, hissediyorum."

"Ya dediğin gibi olmazsa?" diye sordu Vi yumuşak bir ses tonuyla, en büyük korkularından birini itiraf etmişti. "Dışavurduğumdan beri iki yıl geçti bile. Ya tamamen Uyanmışsam ve gücüm bu kadarsa?"

"Bu dediğine inanmıyorsun." Jax ayağa kalktı. "Bana içinde hissettiğin kıvılcımdan bahsetmiştin. Bakabildiğin ama ulaşamadığın o ışık gediğinden."

"Belki o başka bir şeydir?" Gerçi ne olabileceğini Vi de bilmiyordu.

“Ya da belki de sadece denemeye devam etmemiz gerekiyordur.”

“Peki bugünlük bitirsek ve ben de gerçekten elde edebileceğim bir şeylere odaklansam? Derslerime hazırlanabilirim, haritalarım üzerine çalışabilirim ya da ebeveynlerimin gönderdiği kitapları okuyabilirim...”

“Zihinsel enerjini haritalarına olduğu kadar büyüne harcasaydın şimdiye çoktan kanalını açmış olurdun, biz de burada dikilmezdik.”

Bu yapmak istediği en son şeydi. Vi yukarı, baş döndürücü yükseklikteki ağaçlara baktı. Soricism Kalesi hem içeride hem de etraf- larındaydı. Uyanmaya başlamış bir soylu evi – bu da Vi’nin aklına bir fikir getirdi.

“Acıkmadın mı? İçeri girip Rennan’ın her doğum günümde benim için yaptığı o güzel, kocaman tava kekinden yiyebiliriz. Hani minik tereyağı kalıpları ve taze orman meyveleriyle beraber üzerine şurup döktüğü? Belki de senin bayıldığın o romla çırpılmış kremadan da vardır?” Vi’nin ağzı çoktan sulanmaya başlamıştı ve midesi de duruma ayak uydurarak guruldadı.

“Bir de gücünün tadına tam anlamıyla baktığında ne kadar tatlı geleceğini bir düşün.”

“Miden kendini yerken büyü öğrenmek zor.” Vi’nin dudaklarında umut dolu –ama nafile olduğunu bildiği– bir gülümseme belir- di. “Doğum günü avıma yarın çıkacağım, bugün gücümü korumam gerek elbette.”

“Beni yiyecek vaatleriyle kandıramayacaksın... Rennan’ın tava kekleri ne kadar lezzetli olursa olsun.” Vi itiraz etmek için tekrar ağzını açtı ama Jax onun konuşmasına müsaade etmeden devam etti. “Bir kez daha dene, Vi. Ama gerçekten dene. Ondan sonra gitmene izin vereceğim.”

Vi bu uzlaşmanın bir zafer olduğunu biliyordu ama hiç de öyle gelmemişti nedense. Yanakları alev aldı, kime daha çok kızgın olduğunu bilmiyordu: Pes etmediği için Jax’e mi yoksa büyüsu konusunda bu kadar zayıf ve korkak olduğu için kendine mi?

Omuzlarına iki ağır el yerleşti, onu sımsıkı tutup hafifçe silkeledi. Vi başını kaldırıp Jax'e baktı, esmer teninde öne çıkan kopkoyu gözlerine. "Yapman gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum." Vi derin derin iç geçirdi. "Senato büyü öğrenmemi bekliyor. Aynı zamanda Kule de kullandığımı görmek isteyecektir. Muhafaza etmem gereken bir soydan geliyorum..."

"Hepsinden önemlisi, Uyanış yaşaman geciktikçe, olası, *kaçınılmaz* salıverilme çok daha şiddetli olacak." Sesinde ölümcül bir ciddiyet vardı. "Gelecekteki hükümdarlığının önünde yeterince olumsuz durum var, Vi. Burada büyümüş olman. Büyücü olman. Bir de büyü olayını malzeme etmelerine izin verme. Uyanışını burada yaşa, güvenli yerde."

Söz konusu Güneyli soylular olduğunda her etkinin eşdeğer bir tepkisi oluyordu. Romulin onlardan V'nin başarısız olmasını bekleyen çingiraklı yılanlar gibi bahsediyordu. Yaptığı her hatada keyiflenen. Tabii toplum içinde değil ama kapalı kapılar ardında.

Onlar gölgelerden onu yaylım ateşine tutarken güneşin altında dikilmeye zorlanan V'iydi.

"Bir kez daha?" diye ısrar etti Jax. "İyice uğraş ama."

"Son ama. Sonra bugünlük bitireceğimize söz veriyor musun?"

"Söz."

"Tamam." Vi istemeye istemeye elini kaldırdı. Bugünlük son bir büyü teşebbüsü daha. *Ne zararı olurdu ki?*

"Unutma, kanalını açarken fiziksel bir hareketle desteklemek yardımcı olur."

"Her şeyin bir sırası var. Güçlerimi uyandırana kadar kanal açacak değilim."

"İyi alışkanlıkları baştan edinmek önemlidir," diye ısrar etti Jax. "Belki gücünü ortaya çıkarmana yardımcı olur."

"Akla gelebilecek her fiziksel hareketi denedim."

"O zaman akla gelmeyecek bir tanesini dene."

"Sanırım parmak kütlelemekle devam edeceğim," diye mırıldandı Vi.

“Nasıl istersen.” Jax omuz silkti ve Vi adamın ona ne kadar az inandığını gördü.

İnan bana, demek istedi. Belki büyü konusunda ona inanan tek bir kişi olsa yetecekti. Ama o bile kendine inanmazken Jax’ten bunu nasıl isteyebilirdi?

Fritz’in mektubu aklına geldi yine.

Sana inanıyorum, Vi... Büyü ona en ihtiyaç duyduğumuz anlarda bizi akıl erdiremediğimiz şekillerde bulur.

Eli boynundaki saate gitti. Vi onu sıkıca tutup gözlerini kapadı. Belki bu sefer de içindeki kıvılcımı ortaya çıkarırdı.

“Beni bul,” diye fısıldadı.

Vi bunun göklerdeki Ana’ya bir dua mı yoksa dinleyen kim varsa ona bir yakarış mı olduğunu bilmiyordu. Ama bu kelimeler sabahtan beri ona doğru gelen tek şeydi. Jax duyduysa bile belli etmedi.

Vi, bir elinde saat, öteki eli öne uzanmış hâlde içinin derinliklerine daldı. Yüzeye çıkması için gücü kandırmaya çalıştı, bileği ve elindeki gözeneklerden geçip derisinin altında çatırdadığını hissetti ve titreşen sıcaklık sonunda bir alevi tutuşturdu.

Bu acınası alev, kontrolü elinde tutarken ortaya çıkarabileceğinin en iyisiydi. Yaşayan en güçlü Alevtaşıyıcılardan biri olan İmparator Aldrik Solaris’in kızı. Oğlundan önce en güçlü Alevtaşıyıcı olarak kabul gören merhume İmparatoriçe Fiera Cı’Dan Solaris’in torunu. Ve şimdi... tüm gözler Vi’nin üzerindeydi.

“Daha fazla,” diye cesaretlendirdi Jax.

“Daha fazlası yok.” Vi hüsrânını bastırmaya çalışarak dudaklarını ince bir çizgi hâlini alana kadar birbirine bastırdı.

“Var.”

“Yok.” Vi bakışlarını alevden Jax’e çevirdi.

Jax’in gözleri alevin yansımasıyla, turuncunun tonlarıyla parlıyordu. Gediğin taştan duvarlarını aydınlatıyor, şafağın sarısını bastırıyordu.

“Daha fazla, Vi.”

Vi çorak zeminde ayaklarının konumunu değiştirip daha iyi bir pozisyon aldı. Sadece büyüüne odaklanarak tüm düşünceleri zihninden atmaya çalıştı. Parmaklarının etrafındaki alevlere daha fazla güç gönderirken kasları gerildi. Alev topu elinin büyüklüğünün üç katını aldığı anda ateş vahşileşerek neredeyse kontrol edilemez bir hâl aldı. Onun kontrolü altında kalmaya devam ederken büyüü yalnızca belli bir noktaya kadar genişleyebiliyordu.

“Şimdi, kendini onunla koru.”

“Ne?” Vi ona baktı. Bu her zamanki antrenman rutinlerinin bir parçası değildi.

“Ateşini benimkine karşı koymak için kullan, tıpkı bir zırh gibi. Kendini koru.”

“Bunun...”

Alevlerden bir duvar ona doğru son sürat fırlatılınca aklındaki tamamlayacak fırsatı olmadı.

Ateş üzerinden geçti, bir fısıltıdan fazlası değildi.

Ateş –doğal ya da büyü olsun– bir Alevtaşıyıcıya zarar veremezdi. Bir Alevtaşıyıcının derisini alazlayabilecek tek ateş başka bir büyücünün yarattığı olurdu – daha güçlü bir büyücünün. Yani Vi’ye bir şey olmayacaktı... Tabii Jax ona karşı gücünün tamamını kullanmadığı sürece.

“Kendini koru, Vi,” diye tekrar etti adam bir elini kaldırarak. Alevler çatırdayıp hiç yoktan yükseldi ve bir araya gelerek Jax’ın ona doğru fırlatacağı yeni bir duvar oluşturdu. Bu alevler tenini karıncalandırıyordu. Tehlikeli ya da rahatsız edici değildi ama bir öncekinden daha kuvvetliydi.

“Yapamıyorum!” diye bağırdı Vi ona. Ama Jax çoktan elini tekrar hareket ettirmeye başlamıştı. Yeni bir alev duvarı; Vi sendeledi.

Ne yapıyordu bu adam böyle? Vi’nin kalbi çılgınca atıyordu. Eğer karşıdaki adam, Jax amcası gücünü artırmaya devam ederse ona gerçekten zarar verecekti. Gerçekten böyle bir şey yaparmıydı ki? Vi bunun cevabını bildiğini sanıyordu ama Jax onu hak-sız çıkaracak tehlikeli bir durum yaratmak üzereydi.

“Evet, yapabilirsin!” Çoktan başka bir ateş saldırısı hazırlamaya koyulmuştu.

Vi dişlerini sıkı, o kadar ki neredeyse çenesi çıkacaktı. Gözlerini kendi alevine çevirdi ve büyümeye çalıştı.

Alevler döne döne yoğunlaşıp bir kolon şeklini aldı ve yavaşça yükseldi. Hem zihinsel hem de büyüsel bir çaba gösteren Vi terlemeye başladı. Bir Alevtaşıyıcı olarak ateşin ısını hissetmese de kuzey ormanlarının nemi onu etkiliyordu.

Jax’in alev duvarlarından biri daha üzerine çarpan bir dalga gibi darbesini indirdi. Vi tökezledi, dizleri tozlu zemine indi. Üzerinde çalıştığı ateş tamamen ortadan kayboldu.

“Ben...”

“Tekrar!” diye bağırdı Jax.

Neden böyle yapıyordu? Daha önceki derslerinde hiç böyle bir şey olmamıştı. Vi gözlerini ona dikti, öfkesi göğsünü dağlıyordu. Bu da ayağa kalkmaya çabalarken saatin teninde doğal olmayan bir soğukluk hissettirmesine neden oluyordu.

Ayağa kalktığı an başka bir duvar onu tekrar devirdi. Vi ellerini yumruk yaptı, eklemlerini sert zemine bastırdı. *Bu şekilde pes edemezdi.*

Kendini hazırlayarak bir elini kaldırdı ama üzerine başka bir duvar gelmedi. Bunun yerine kolunu kavrayan parmaklar onu yerden kaldırdı. Vi, Jax’e bakarken hafifçe yalpaladı.

“Bugünlük bu kadar yeter sanırım,” dedi Jax nazikçe. “Seni bu kadar zorladığım için özür dilerim. İçinde bir şeyleri tutuşturmaya yardımcı olabilir diye düşündüm.”

“Ben... Sorun değil,” diye mırıldandı Vi bakışlarını kaçırarak. Jax’e dair aklından geçen kötü düşüncelerin utancı kapladı içini. “Yalnızca bana yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum.”

“Evet, eh, şu tava kekini yeme zamanımız geldi bence.” Jax kızın sırtına vurdu ve beraber merdivenlere yöneldiler.

“Sen önden git.” Vi basamakların dibine oturarak oyalandı.

“Vi...”

“Ben iyiyim, amca. Sadece biraz yoruldu. Biraz nefeslenmek istiyorum, o kadar.” Vi döndü ve başını kaldırıp olabildiğince gülümseyerek ona baktı. “Daha çok, tava keki yemektense haritalarıma bakmak için sıvışmaya çalışıyorum.”

“Bu numaralar hep haritalar için.” Jax yukarı çıkmaya başladı. “Kahvaltıda bana eşlik etme fikrini bir değerlendir, Vi. Senin de dediğin gibi, gücünü korumalısın.”

“Bakarız,” diye seslendi Vi. Ama amcası çoktan gitmişti.

Vi, yumuşak bir iç çekişle taşa yaslandı ve gözlerini kapadı. *Neden?* Neden hiçbir şeyi başaramıyordu? Elini boynundaki saatin etrafına sardı.

İhtiyaç duyduğu anda büyüünün geleceğine inanmak buraya kaddı. Ateşleyicisi bu acı düşünceydi. Gözleri birden açıldı.

“Bir kere daha,” diye fısıldadı, bunun bir sonuca varmayacağını biliyordu ama her şeye rağmen ümitliydi.

Vi'nin derinlerindeki kıvılcım alev alev, parlak ve akkordu. Öfkesi –doğum günü olması, bunun Kuzey'de hapsediğini hatırlatması ve amcasının sınavına duyduğu kızgınlığın kalıntıları– onu besliyordu, en kötüsüye büyüünün ona bu şekilde ihanet etmesine duyduğu öfkeydi.

Alevler ellerinin etrafında patladı.

Daha sıcak, daha parlak – Vi, Jax sanki üzerine alevden duvarlar göndermeye devam ediyormuş gibi büyüünün sınırlarını zorladı. Ama kendini büyüyle korumaya çalışmak yerine bütün enerjisini avuçlarındaki küçük topa akıttı. Yaşadığı ne kadar hayal kırıklığı varsa ateş aldı, alevleri daha önce hiç görmediği kadar parlaktı.

Denge hiç uyarımsızın bozuldu ve büyü sistemine akın etti. Akkor alevleri zaptedilmez bir yaratık gibi gürlüyordu. Büyü, nefes almasına fırsat tanımadan bedeninden taşarken soluğu kesildi.

İçindeki duvar birdenbire yıkıldı. Özlemine duyduğu gücü bu ama şimdi eline geçmişken ne yapacağını bilmiyordu. Sanki güneş ışığı eriyik kıvama getirilmişti de şimdi içinden akıyordu.

Vi parlak, değişken ışığa kocaman açılmış gözlerle baktı ve orada bir figürün netlik kazanmasını izledi. Bildiğı dünya aniden kaybolmuş, odağına yeni bir şey girmişti.

Artık Soricism’da değildi, daha önce hiç görmediğı taş bir geçitteydi.

Solaris’in zindanlarını da aşağı yukarı böyle hayal etmişti – rutubetli, karanlık, süssüz kaba taş. Ancak burada hücreler yoktu, sadece iki yönde de karanlığa uzanan uzun bir tünel vardı. Vi solundaki ışık kaynağına döndü.

Allak bullak olmuştu, gözlerini kırıştırdı.

Omzunun üzerinde ufak bir alev topuyla bekleyen... kendisiydi. En azından Vi kendisi olduğunu düşündü. Tıpkı ona benziyordu; benzerlikleri, aynaya baktığını düşündürtecek kadar ürkütücüydü. Ama bariz farklılıklar da vardı. Karşısındaki kadın sert görünüyordu, ondan çok daha güçlüydü ve Vi’nin esmer ten rengi yanaklarında daha da koyulaşmıştı. Büyük cübbesinin başlığı başının büyük bir kısmını gölgeler içinde bırakıyordu.

Kadının kıyafetleri sönük renkli ve eski püsküydü. Elleri, bandaj tarzı bir şeyle kollarına kadar sarılmıştı; kavgacı birinin eklemlerini sarması gibi bir şeydi bu. Gözlerini karanlığa dikmiş, izliyor ve bekliyordu.

Vi onun neyi beklediğini öğrenmek için çabalamak zorunda kalmadı.

Çok geçmeden uzakta başka bir ışık belirdi. Işık büyüdükçe bir adamı aydınlattı.

Garip açılardan kesilmiş, omzuna kadar gelen darmadağınık siyah saçları vardı. *Hayır...* tam siyah sayılmazdı. Başka bir tondu – ışık yüzünden biraz yoğunlaşan koyu, kırmızıya çalan bir mordu.

Sol yanağından orak biçiminde uğursuz bir yara iniyor, özenli detaylarla işlenmiş ceketinin yüksek yakasının altında kayboluyordu. Bu da bakışlarını delici yeşil gözlere çevirmesine neden oldu. Adam uzun kirpiklerinin ardından gözlerini dikmiş, kadına bakıyordu.

Kendisinin yansıması konuştu ama hiç ses yoktu. İşte o zaman

Vi, ne ıslak duvarlardan ve tavandan damlayan suyu ne de kadının omzunun üzerinde çatırdayan alevi duyduğunu fark etti.

Bütün dünya sessize alınmıştı. Görebiliyordu ama duyamıyor ya da dokunamıyordu.

Beni görebiliyor musun? diye sormaya çalıştı Vi cevabı bilmesine rağmen. Göremezlerdi. Sadece birbirlerine odaklanmışlardı. Havada neredeyse büyüün kıvılcımlanmasına neden olacak bir gerilim vardı.

Adam konuştu ve Vi yine hiçbir şey duymadı. Ama adamın ifadesinden, her ne söylediye ciddi bir şey olduğunu anlayabiliyordu.

Kadın cevap verirken boştaki elini göğsüne götürdü ve cübbesine hafifçe dokundu.

Onun hemen ardından Vi'nin de eli yukarı gitti ve parmakları Fritz'in ona verdiği saati buldu.

Aşağı bakınca saatin üzerinde yanıp sönen bir kabartma gördü – zayıf, kırılğan ve titrek. Bakışları onu bulduğu an semboller hareket edip değişti, iç içe geçmiş çemberler şeklinde dönüyorlardı şimdi. Birden zihnini sesler doldurdu. Anlayamadığı ama çaresizce anlamak istediği çıldırtıcı bir kakofoniydi.

Sembollerini tam *duymamış*, daha doğrusu okumamıştı. Sanki kelime –yoksa kelimeler mi?– benliğinin özünde yankılanıyordu. Vi bakışlarını boynunun etrafındaki saatten ayırdı ama adamla kadın bulanıklaşmış ve renkleri iyice dağılmıştı. Beyaz ışığa karışarak soluyorlardı.

Vi sendeleyerek gözlerini kırptırdı.

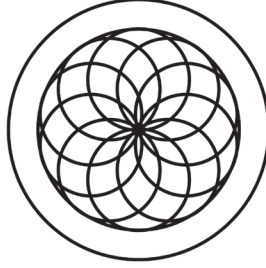
Dünya tekrar netliğini kazandı, etrafındaki ışık kayboldu. *Hayır, ışık değil de alevdi, değil mi?*

Duvara yaslandı, nefes almakta zorlanıyordu. Elleri dirseklerine kadar külle kaplıydı, sanki hava yerine ateş solmuş gibi ciğerleri de kül doluydu. Başı döndü.

Vi büyüsunü istemişti. Hatta yalvarmıştı. Amcasının ya da atalarının gibi alevleri olmasını bekliyordu.

Geleceği görebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SU, İSTEN KARARMIŞ AYAKLARININ etrafına birikti. Seramik karolara yapıştı ve dikdörtgen ahşap küvetini saran olukların arasına kaçtı. Kovalarca suyun ardından bile çıkmadı, küveti o taneciklerden arındırmak imkânsızdı.

Vi bakıyor ama görmüyordu, aklı görüsündeydi.

Titreyerek kendini ovalamaya devam etti.

O, büyü istemişti. Geleceği görmek planlarda yoktu. Güneşte bronzlaşmış parmaklarından akan bulanık suya baktı.

Olan buydu, değil mi? Okuduğu onca şey düşünüldüğünde öyle olmalıydı. Ama eğer geleceği görebiliyorsa neden daha önce alevlere baktığında hiç görü gelmemişti?

Dört elemente hükmeden dört Yakınlık vardı: Rüzgârgüdücüler havaya, Alevtaşıyıcılar ateşe, Yerkıricılar toprağa, Suakıtıcılar ise suya Yakınlık gösterirlerdi. Ama bu dört Yakınlık bazen daha derin, daha gizemli bir şeye bağlanabilirdi; buna öze Yakınlık denirdi.

Alevtaşıyıcılar için bu geleceği görme yeteneği idi.

Bir hizmetkâr banyo kapısının dışından seslendi. “Suya ihtiyacınız var mı, Ekselansları?”

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledi Vi.

Su teninde buz gibiydi. Ama kolunda diken diken olmuş her tüyün keyfini çıkardı. İçin için yanan korlar midesinde yer etmişti.

Akkor yıldırım kollarının arasında yay çiziyordu. Eğer fazla hızlı hareket ettirirse parmaklarına dolanıp elinden kaçıyordu.

Artık Uyanmıştı, buna şüphe yoktu. Amcası bunun büyüüne gerçek anlamda hükmedebilmesiyle sonuçlanacağını söylemişti. Ancak işler hiç de kontrolündeymiş gibi gelmiyordu ona.

Veliaht Prenses kendini canlı canlı yanmaktan bir adım uzakta hissediyordu.

Sanki *hepsini* canlı canlı yakmaktan bir adım uzaktaymış gibi.

“Benden başka bir isteğiniz var mı, Ekselansları?” diye sordu kadın. Vi satır aralarını okumayı iyi bilirdi ve hızlanıp gününe başlaması gerektiğini anladı. Ama nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi ki?

“Bitirdim.” Vi kollarını kendine dolayarak ayağa kalktı, titriyordu. Ama bunun neden kaynaklandığını anlayamadı – soğuktan mıydı yoksa içinde kabaran büyüün yarattığı histen miydi? Doğum gününe ne yaraşır bir atmosferdi ama.

Hizmetkâr başı eğik, elinde uzattığı havluyla içeri girdi. Vi, hizmetkârın onu hazırlamasına ve dolabını, banyosunu ve tuvaletini yatak odasına bağlayan dar kıyafet odasına kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Hizmetkâr etrafında dört dönerken o sessizdi, aklını mümkün olduğunca bedeninden uzak tutuyordu.

Artık büyücü Vi değil, Prenses Vi’ydi.

Ve prensesler itiraz etmezlerdi. Prensesler kendi kendilerine kurulanmaya ya da parfüm sıkmaya kalkışmazlardı. Kendi kıyafetlerini seçmez, yanaklarına sürecekları allıklara karar vermezlerdi.

Ama kadının elleri saçlarına dalmaya yeltendiğinde Vi bir elini kaldırdı.

“Kendim örebilirim.”

“Emin misiniz?” Vi’ye kim hizmet ederse etsin, cevabı bilmesine rağmen sorardı bu soruyu.

“Eminim. Şimdi gidebilirsin.”

Hizmetkâr çıkar çıkmaz Vi’nin parmakları saçlarına girdi ve annesinin öğrettiği, Güney’de moda olan modeli örmeye başladı.

Normalde bunu yapmasına izin vermemeleri gerekirdi. Ama veriyorlardı.

Örgüleri dikkatlice döndürüp başının gerisine alarak tel tokayla sabitledi, bunu birkaç kere tekrarladı.

İşini bitirdiğinde, ruhunu hâlâ kaplayan külün altından bir duygu parçasının çıkmaya çalıştığını hissetti. Saç telleriyle uğraşırken sabahı neredeyse tamamen gününden çıkarıp atmıştı. Belki denerse, sıradan bir sabahmış, dersleri birazdan başlayacakmış gibi davranmaya kendini ikna edebilirdi.

Kendi kurgusuna inanmak için normal bir günde yapacağı üzere banyo ve kıyafet odasından geçerek çalışma odasına gitti.

Saçları hâlâ ıslak olduğundan uçlarından su damlıyordu. Vi, en değer verdiği eşyalarına su sıçramaması için örgüsünü omzunun üzerine alıp özenle gömleğinin içine soktu. Kapıyı arkasından sıkı sıkıya kapadı ve dünyayı dışarıda bıraktı.

Ne yapmalıydı?

Görüsünü yazmalı mıydı? Yoksa tamamen görmezden mi gelmeliydi? Vi'nin gözleri çizim masasına döndü. Yanık nokta ona uğursuz bir kehanet gibi bakıyordu. Büyüsü bu kadar dengesizken kitaplarının yanında olması güvenli miydi?

Vi masaya gidip kendini sandalyeye bıraktı. Başını arkaya attı. Tembel tembel haritaların üzerinde gezinen gözleri kardeşinin gönderdiği gül bahçesi haritası üzerinde durdu.

"Ya sen, baba?" diye sordu parşömene doğru. "Sen hiç geleceği gördün mü?"

Bunu annesiyle babasına gerçekten sorabilse ne güzel olurdu. Ama dikkatini masaya yöneltirken aklından uzaklaştırdığı bir halden ibaretti bu.

Eli yavaş hareketlerle bir tüy kalemle parşömene uzandı. Her hareketi hesaplı ve kastiydi; parmaklarında tekrar büyü kıvılcımlanmasın diye hiçbir şekilde gereksiz enerji harcamıyordu. Önündeki boş kâğıdın yüzeyini mürekkeple buluşturarak ilk çizgisini çekti.

Görüsünü yazmaya niyetlenmişti. Ama eli sanki kendi iradesiyle hareket ediyor, Vî'nin zihni bomboşken kâğıtta geziniyordu.

Vî'nin anlamadığı sembollerle birbirine bağlanan sarmal daireler. Noktalar, çizgiler, daha küçük daireler hepsi birbirine dolanıyordu. Vi çizirken içinde doğru bir şey yapıyormuş gibi bir his kabardı, tıpkı görüşünde de olduğu gibi.

Neden bu kadar mantıklı gelen bir şey onu bir yandan da dehşete düşürüyordu?

Tüy kalem durdu ve Vi çizime baktı. Boynundaki saatin üzerinde salındığını gördüğü semboldü bu; ürkütücü bir netlikle çizilmişti. Barkaren kalbi güm güm atmaya başladı. Belki yeterince uzun bakarsa...

Arkasındaki kapı açıldı ve Vi irkilerek sıçradı.

Elindeki kâğıt, aniden beliren parlak bir alevle kül oldu. Odayı duman kokusu doldurdu ve parmak uçları yine isle kaplandı. Döndüğünde karşısında az önceki hizmetkâr vardı. Tıpkı Vî'ninki gibi kocaman açılmış gözlerinde, Vî'nin daha önce hiç karşı karşıya kalmadığı, rahatsız edici bir şüphe vardı.

"Böldüğüm için özür dilerim." Kadın hafifçe reverans yaparak az önce tanık olduğu büyüünün lafını etmedi. "Bir ulak geldi."

"Jayme," diyerek rahat bir nefes verdi Vi. Belki de bu doğum günü tamamen mahvolmayacaktı. "Teşekkür ederim, lütfen bana müsaade et." Kadını geçip kapıya yönelmişti ki sınıfına doğru ilerleyen bir adam tarafından durduruldu.

"Prenses, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu Martis.

"Jayme geldi."

"Ulağınız gelmiş olsa bile, dersleriniz her zaman olduğu gibi devam ediyor," dedi adam telaşla ama onu durdurmak için kelimelerden başka bir şeye başvurmuyordu. "Zaten üç gün tatiliniz olacak, şimdi dersleri asmak için iyi bir zaman değil."

"Jayme'nin getirdiği yeni haberleri derslerimizde tartışabiliriz. Sizce bu biraz ertelemeye değmez mi?" Vi kendini bir kez daha reddedilmeye hazırladı. Ama görünen o ki, Martis ona Jax'ten daha yumuşak davranacaktı.

“Pekâlâ, gidin hadi.” Adam başını iki yana sallayıp Vî'nin çalışma odasına doğru ilerledi. “Ama acele edin. Sizden en az yarım ders saatini tamamlamanızı bekliyorum, Prenses. Bundan tamamen kurtulmuş sayılmazsınız.”

“Anlaşıldı,” diye bağırdı Vi omzunun üzerinden ve adam kitabını çalışma odasında kullandıkları iki masadan birine yerleştiremeden gözden kayboldu.

Ana kapının dışında yıllankavi bir patika vardı, ağacın etrafından dolanıyor, döne döne aşağı doğru inerken bir tünel işlevi göerek yeraltından ağacın gövdesine geri çıkıyordu. İki farklı ip köprü başka yapılara, esasında tırabzanı olan devasa dallardan ibaret patikalara ve döner taş köprülere bağlanıyordu. Vî'nin çok yukarılarında, binalar dünyanın en kadim ağaçlarının yapraklarına doğru uzanıyordu. Çok aşağısında ise, büyülü bir ağaç eve benzeyen canlı bir kale oluşturmak üzere yerden biten yapılar vardı ve bunun, Vî'nin mimariye dair okuduğu kitaplarda geçen kale ve hisarların kesin tanımlarıyla pek alakası yoktu.

Vî'nin odasından çıkan ip köprü gürültülü bir şekilde gıcırdadı ve genç Prenses karşıya doğru hızla koşarken ayaklarının altında sallandı. Uzak köşede kalan platformdan hisarın girişini daha iyi görebilirdi. Ve gözlerini kısarsa, bir İmparatorluk mensubuna ait standart eyerin altın işlemelerinden yayılan pırıltıları da seçebilirdi pek tabii. Bineğin yanında iki kişi duruyordu; birinin Vî'ninkine benzer koyu saçları vardı, ötekinin saçlarıysa kahverengiydi – tıpkı annesi gibi.

Ama bu kez her zamankinin aksine ikinci bir binek ve yanında da parlak sarı saçlı bir adam vardı.

Vi yanındaki tırabzanı öyle sıkı tuttu ki derisi yıpranmış ipin sert kenarları avucuna battı. Daha iyi görebilmek için düşmemeye özen göstererek belinden sarkarak öne eğildi.

Nefes alamadı.

Buradan baktığında adam şeye benziyordu... şeye... *Romulin miydi o?* Göğsü umuttan neredeyse patlayacaktı.

“Ellene!” diye seslendi Vi yukarı doğru. Geniş ağaç gövdesini iki hatta üç kere saran döner basamaklardan çıktı, uzun bacakları merdiveni hızla aşıyordu. “Ellene! Jayme burada ve yanında biri var!”

“Prenses.” Yeşil gözlü bir hizmetkâr başıyla onu hafifçe selamdi, elleri yeni yıkanmış çamaşırlarla doluydu. “Şef’in kızı ahırlara indi.”

“Tabii ya,” diye mırıldandı Vi. Ellene ve Vi arasında arkadaşlarını ilk kimin karşılayacağına dair sözsüz bir yarış vardı ve Vi şu an kaybediyordu. “Teşekkür ederim!” diye seslendi hızla merdivenlerden geri inerken.

Vi, Soricism Kalesi’nin canlı yaşam alanlarına evsahipliği yapan oyuk ağaç gövdelerine bir girip bir çıkarak döne döne aşağı indi. İp ve taş köprüler boyunca koştu; oturma alanlarının, oyun salonlarının, kütüphanelerin ve daha pek çok yerin içinden geçti. Tüm kestirmeleri biliyordu; çevik ve özgüvenli ayaklarının rahatlıkla zıplayabileceği, bir diğerine paralel olan başka bir dala çıkacak tüm gizli kapıları biliyordu.

Sadece dakikalar içinde nefes nefese aşağıdaki güneş ışığına ulaşmıştı, ahır boyunca her yeri kaplayan topraktan kalkan toz bulutunu derin derin soludu. Solunda, atların tutulduğu daha küçük ahırlar vardı. Sağındaysa beş devasa noru kedisinin gezindiği büyük ahır duruyordu. Vi hem kedigilleri hem atgilleri görmezden gelerek yukarıdan gördüğü saray mensuplarının etrafına toplanmış küçük gruba odaklandı.

“Jayme!” diye seslendi Vi hızla yaklaşırken.

“Senin şu an derste olmak gerekmiyor muydu?” Jax hızla dönüp ona sert bir bakış attı.

Vi adımının ortasında durup olduğu yerde donakaldı. Jax’in sesinin sertliği pek olağan değildi. Genelde arkadaşlar arasında değilken kullandığı ses tonuydu bu.

“Martis başkentten gelen yeni haberleri de değerlendirebilmemiz için ders saatini yarıya indirmeyi kabul etti.” Vi’nin gözleri Jayme’den Jax’e kaydı, ardından nihayet hâlâ atının üzerinde duran adamda durdu – yeni kişi ve gerginliğin su götürmez kaynağı.

Gök mavisi gözleri, keskin hatlı bir çenesi, açık renk kirli sakalı ve dağınık dalgalı altın rengi saçları vardı. Vi, çoğu kadının onu yakışıklı bulacağını düşündü. Aynı zamanda çoğu kadın gibi olmadığını da... Çünkü adamın cazibesi Vi'nin hiç ilgisini çekmemişti.

Onu ilgilendiren tek bir şey vardı: Bu adam kesinlikle kardeşi *değildi*. Vi bunu Romulin'in ona yollanan portrelerinden ve adamın ona garip garip –fıldır fıldır dönen gözler, sürekli göz ucuyla atılan bakışlar– bakışından anlamıştı. Kardeşinin ona böyle bakmasını asla beklemezdi.

“Selamlar Ekselansları.” Adam sonunda, tozlanmış pantolonla kaplı bacaklarından birini eyerin üzerinden atıp indi ve aynı hızla yerlere kadar eğildi. “Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Lord Andru Rarren, Baş Senatör Lord Tomson Rarren'in oğlu.”

Baş Senatör'ün oğlu... Vi, adamın sözlerini idrak etmeye çalışırken uzun bir an boyunca gözlerini kırpıştırarak ona baktı. O kadar uzun sürmüştü ki amcası onu dirseğiyle dürtüklede. Vi, sarayın görgü kurallarını uygulamakta geç kalışını gizlemeye çalışarak hafifçe öksürdü.

“Sizinle tanışmak büyük zevk, Lord Andru.” Vi beklenti içinde elini uzattı.

Andru kafası karışmış gibi uzun bir an boyunca Vi'nin eline baktı. Süre gittikçe uzarken, Vi öğretmenlerinin Güneyli selamlaşmalarına dair öğrettiği şeyleri yanlış mı hatırladığını merak etti. Ama adam sonunda, neredeyse telaşlı bir hareketle, Vi'nin avucunu kavradı ve hafif bir öpücük kondurmak için dudaklarına götürdü.

“Sizinle de öyle, Ekselansları. Hakkınızda çok şey duydum. Kardeşiniz sizden çok bahsetti. O sıkça duyduğum ismi nihayet bir yüzle birleştirebilmek çok güzel.” Adam dikleşti ve Vi de kendi boyunu ortaya çıkararak kıpırdandı. Neredeyse aynı boydalardı ve bu durum Vi'yi keyiflendirdi. Ortalama bir kadına göre uzundu ve yalnızca duruşlarını kullanarak ona tepeden bakabileceğini düşünen adamlara karşı boyundan mümkün olduğunca faydalanırdı.

“Tasvirimi yapmak üzere gönderilen portre sanatçıları olmuştu.

Onların icra ettikleri eserleri görmediniz mi?" diye sordu Vi, hem utangaç hem temkinli bir şekilde.

"Hiçbir şey sizi canlı görmekle bir olamaz. Sanatçılar hakkınızı verememiş."

"Kesinlikle, fazla cömert davrandılar," dedi Vi kuru kuru. "Neden teşrif ettiniz, Lord Andru?" Vi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece beni görmek için olmadığını biliyorum. Eğer öyleyse de pek az şey için çok uzun yol gelmişsiniz."

Vi amcasının yanında rahatsızlıkla kıpırdandığını hissedebiliyordu. Jax, belli ki Vi'yi cüretkârlığı için azarlamak istiyordu. Ama Vi yorumlarından birazcık bile pişman değildi. Senato ona hayatı boyunca hiçbir iyilik yapmamıştı ve Vi'nin onlar ya da atadıkları ulak karşısında eğilmeye hiç niyeti yoktu.

"Haklısınız, Prenses. Bu yalnızca sosyal amaçlar güden bir ziyaret değil. Sizi değerlendirmek üzere buradayım."

"Beni değerlendirmek mi?" diye tekrarladı Vi, sesinden sızan şaşkınlığa mâni olamadan. Onu değerlendirmek için mi buradaydı? Öğretmenlerinin değerlendirmesi yetmemiş miydi? Her geldiklerinde ebeveynlerinin yaptığı değerlendirmeler yetmemiş miydi? Doğduğundan beri her santimi incelenmiş ve ölçülüp biçilmişti. Geriye değerlendirecek ne kalmıştı ki?

"Evet, Senato adına."

"Senato beni hangi konuda değerlendirmek istiyor?" diye sordu Vi temkinli bir şekilde. Daha doğrusu, onu değerlendirme *hakkına* sahip olduklarını nereden çıkarmışlardı? En azından öğretmenleri ve ebeveynlerinin onu detaylı denetlemelerden geçirmek için sağlam nedenleri vardı. Senato, halkın temsilcisiydi, evet ama hükümdarlık ailesinin çok altındaydı.

"Yönetmeye uygun olup olmadığınızı konusunda." Bunu söylerken gülümseme cüretini göstermişti. "Halk ve Senato, düşmanlarımızın içinde yetiştirilmiş birinin İmparatorluk'un *tüm* insanlarını yönetmeye uygun olup olmadığını sorguluyor. Özellikle de gelecek bahar evine döneceği düşünüldüğünde."

Vi nereden başlayacağını bilemiyordu. Düşmanlarının arasında yetiştirildiği fikrini düzeltmekle mi? Yoksa sınanması gerektiği düşüncesinden mi? Yönetmek onun doğuştan gelen hakkıydı – hayatındaki sorgulanamaz tek şeydi.

Belki de içlerindeki en önemli şeyden başlamalıydı...

Baharda *nihayet* Güney'e döneceğinden.